

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/519/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225719
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112225719.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudkýň Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Bratislava, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. decembra 2013, č.k. 15C/122/2012-49, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 10.118,29 Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 2.023,66 Eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 2,3 a § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti, ďalej ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2 a § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Uviedol, že podľa citovaných ustanovení sa navrhovateľ domáhal náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní poverenia, resp. nevydaní rozhodnutia exekučného súdu v 15-dňovej zákonnej lehote od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Z vykonaného dokazovania bolo súdom prvého stupňa zistené, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná dňa 26.04.2010 a exekučný súd o nej rozhodol uznesením č.k. 49Er/981/2010-10 zo dňa 28. februára 2011 tak, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že rozhodcovská zmluva - doložka, dojednaná v spotrebiteľskej zmluve medzi oprávneným a povinným, ktorá bola podkladom pre konanie a rozhodnutie rozhodcovského súdu, teda pre vydanie exekučného titulu je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve a ako taká je neplatná. Súd konštatoval, že lehota 15 dní podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa podľa súdu prvého stupňa vzťahuje iba na prípad vydania poverenia na vykonanie exekúcie a nie na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia. V danej veci z obsahu exekučného spisu tunajšieho súdu sp.zn. 49Er/981/2010 vyplynulo, že v uvedenom exekučnom konaní súd na žiadosť súdneho exekútora poverenie nevydal, ale jeho žiadosť zamietol. Taktiež súd uviedol, že otázku zbytočných prietahov v konaní, resp. neprejednaní veci v primeranej lehote nemôže súd posudzovať v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. ako otázku predbežnú a osoba požadujúca náhradu škody z nesprávneho úradného postupu musí súdu nesprávny úradný postup preukázať výsledkom vybavenia sťažnosti na prietahy, či žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti

na prietahy, právoplatným rozhodnutím disciplinárneho súdu, právoplatným rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva alebo právoplatným rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky. V danej veci táto podmienka nebola splnená, keď navrhovateľ takúto listinu súdu nepredložil ani neoznačil. Pokiaľ ide o navrhovateľom ďalej uvádzaný nesprávny úradný postup exekučného súdu, vyplývajúci z vykonania komplexného preskúmania exekučného titulu metódou, ktorá exekučnému súdu neprináleží a bola vykonaná mimo konania o žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní, ani tu konajúci súd nepokladal návrh navrhovateľa za dôvodný. V prvom rade je potrebné uviesť, že nesprávny úradný postup predstavuje porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri výkone jeho právomoci. Spravidla ide o postup, ktorý s rozhodovacou činnosťou nesúvisí. Aj keď nie je vylúčené, že k nesprávnemu úradnému postupu dôjde aj v rámci rozhodovacej činnosti, vtedy však úkony úradného postupu samy osebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a ak je aj rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodrazia. Zo skutočností preukázaných z obsahu exekučného spisu vyplýva, že navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup /preskúmanie exekučného titulu mimo zákonného rámca/ sa bezprostredne prejavil v rozhodnutí exekučného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Za tejto situácie sa potom nemôže jednať o zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ale len o zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnosť, že právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Splnenie tejto podmienky navrhovateľ v konaní netvrdil a ani nepreukázal. Napokon súd dodal, že skúmanie formálnej a materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu /a teda aj skúmanie existencie platnej rozhodcovskej zmluvy, ktorá je základom právomoci rozhodcovského súdu konať a predpokladom vydania rozhodcovského rozsudku/ patrí podľa ustálenej judikatúry do právomoci exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd preto postupoval správne a v súlade s ustanoveniami § 44 Exekučného poriadku, keď skúmal vykonateľnosť exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku z pohľadu platnosti rozhodcovskej zmluvy. Na základe uvedených záverov, keď navrhovateľ v konaní nepreukázal nesprávny úradný postup exekučného súdu alebo jeho nezákonné rozhodnutie, súd návrh navrhovateľa bez ďalšieho v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, lebo si ich v lehote stanovenej v § 151 ods.1 O.s.p. nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, zároveň dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatňované a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu, postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu, je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Poukázal na rozhodovaciu prax iných krajských súdov. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom), neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám

nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktoré obsah a rozsah si určil sám, kedy navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Súd však úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov, na administratívne spracovanie textov, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navyše napriek tomu, že skutkový dej a skutkový základ v tomto konaní je jedinečný, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami, ako v iných svojich rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník, teda povinný. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Poukázal tiež na skutočnosť, že aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá. Súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je preto vnútorne rozporné a napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Uviedol, že sú irelevantné úvahy súdu o tom, aké spôsoby judikovania pohľadávky si navrhovateľ zvolil a tiež sú irelevantné úvahy o podstate a rozsahu podnikateľského rizika. Všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

K podanému odvolaniu navrhovateľom sa odporca písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p., prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť, pričom v nadväznosti na ust. 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, na ktoré poukazuje a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku dopĺňa nasledovné.

Súd prvého stupňa vo veci rozhodol na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci, z ktorého vyvodil aj správne právne závery na základe aplikácie správnych právnych ustanovení. V napadnutom rozsudku súd prvého stupňa podal výklad opodstatnenosti, pravdivosti a zákonnosti. Odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by rozhodol vo veci vylúčený sudca, že by súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, že by nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že by súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil.

Z obsahu spisu súdu prvého stupňa vyplýva, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal dňa 26.04.2010 na Okresnom súde Trenčín žiadosť o udelenie poverenia v prospech navrhovateľa v procesnom postavení oprávneného na základe jeho návrhu proti povinnému G. C. na základe exekučného titulu, a to rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 18647/2009, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. dňa 18.11.2009.

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 9.12.2010, č.k. 49Er/981/2010-11 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu, že rozhodcovským rozsudkom bol povinný zaviazaný na právom nedovolené plnenie, resp. plnenie odporujúce dobrým mravom a okrem toho je rozhodcovská doložka, dojednaná v spotrebiteľskej zmluve medzi oprávneným a povinným, ktorá bola podkladom pre konanie a rozhodnutie rozhodcovského súdu, teda pre vydanie exekučného titulu je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v spotrebiteľskej zmluve a ako taká je neplatná.

Z vyššie uvedeného je potom zrejmé, že na základe žiadosti súdneho exekútora, doručenej na Okresný súd Trenčín dňa 26.04.2010, rozhodol Okresný súd Trenčín o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia uznesením zo dňa 9.12.2010.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 27.1.2011, pričom konanie začalo dňa 9.3.2010, a to zamietnutím žiadosti udelenia poverenia, a preto k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty, teda omeškanie predstavuje viac ako 324 dní.

Ako vyplýva z doposiaľ vykonaného dokazovania, žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožňuje s konštatovaním súdu prvého stupňa, že navrhovateľ podal na súd žiadosť o udelenie poverenia prostredníctvom súdneho exekútora dňa 26.4.2010 a nie v návrhu tvrdeného dňa 9.3.2010 a k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia dochádza uznesením, ktoré bolo vydané exekučným súdom dňa 9.12.2010 a nie navrhovateľom tvrdeným vydaním rozhodnutia dňa 27.1.2011.

Pokiaľ ide o odvolaciu námietku zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, táto nie je dôvodná. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa, o námietke zaujatosti vec prejednávajúceho sudcu, vznesenú navrhovateľom, bolo právoplatne rozhodnuté uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 17.10.2012, č.k. 17NcC/234/2012 - 9, kedy krajský súd rozhodol, že sudca Okresného súdu Trenčín JUDr. K. E. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania danej veci. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona 514/2003 Z.z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevyvylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

V predmetnej veci, ktorá je vecou sporovou, sa uplatňuje prejednávací a dispozičný zásada, z ktorých vyplýva, že navrhnutie dôkazov na preukázanie tvrdených skutočností je výlučne na účastníkoch konania, čiže iba účastníci majú povinnosť predkladať dôkazy ohľadom svojich tvrdení. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní poukazuje v danej veci na nesprávnu aplikáciu ust. § 101 ods. 2 O.s.p., odvolací súd zdôrazňuje, že uvedené ustanovenie predpokladá na prejednanie veci v neprítomnosti účastníka jeho riadne predvolanie, na ktoré sa nedostaví a nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. V danej veci bol navrhovateľ riadne predvolaný na nariadený termín pojednávania na deň 10.12.2013 dňa 18.11.2013, kedy prevzal predvolanie na termín pojednávania. Následne bolo súdu prvého stupňa doručené vyjadrenie odporcu k veci samej, datované dňa 25.11.2013. Navrhovateľ do termínu pojednávania svoju neúčast' na pojednávaní neospravedlnil a nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie nariadeného pojednávania. Za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania (ust. § 119 ods. 1 O.s.p.) nemožno považovať návrh navrhovateľa na prerušenie konania (ktorý nemá náležitosti podľa § 119 ods. 2 O.s.p. a ktorý zaslal e-mailom dňa 5.12.2013) z dôvodu, že na Ústavný súd SR podal sťažnosť voči rozhodnutiu Krajského súdu Trenčín, ktorým nebolo vyhovené jeho námietke zaujatosti sudcu. O

namietanej zaujatosti sudcu bolo v konaní rozhodnuté, a preto súd mal povinnosť vo veci konať ďalej bez prieťahov, pričom súdu nič nebránilo vec rozhodnúť podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Skutočnosť, že súd nepovažoval návrh na prerušenie konania za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania, navrhovateľovi musela vyplývať aj z toho, že ho súd o tomto v zmysle § 119 ods. 4 O.s.p. neinformoval.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namieta, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy, táto námietka nie je dôvodná. Súd prvého stupňa sa na preukázanie tvrdení navrhovateľa oboznámil s exekučným spisom sp. zn. 49Er/981/2010, z ktorého žiadosť o udelenie poverenia a uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia tvoria samotný právny a skutkový základ predmetného sporu. Ťažko možno hovoriť o nových dôkazoch alebo tých, ktoré neboli navrhnuté, keďže ide iba o dôkazy preukazujúce tvrdenia navrhovateľa. Navyše aj do termínu pojednávania, ktorého sa navrhovateľ nezúčastnil, mal navrhovateľ dostatok časového priestoru na oboznámenie s dôkazmi v spise, keď navrhovateľovi bolo predvolanie na termín pojednávania na deň 10.12.2013 doručené 18.11.2013.

Nedôvodná je aj námietka navrhovateľa ohľadne jeho porušenia práva na kontradiktórne konanie.

Účastníci konania majú dôkaznú povinnosť, teda uvádzajú dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Procesný dôsledok, spojený s touto dôkaznou povinnosťou, môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Túto povinnosť môže účastník plniť od začatia konania uvedením dôkazov v návrhu na začatie konania, ďalej vo vyjadrení k návrhu, pri odročovaní pojednávania. Cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu spočívajúcom na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. V zmysle § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami ich prečítaním alebo oznámením ich obsahu na pojednávaní.

Navrhovateľ vo svojich podaniach tvrdí, že mu bolo postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Ako však vyplýva z obsahu spisu, vo veci bol nariadený termín pojednávania, na ktorý bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný, pričom s predvolaním na pojednávanie mu bolo doručené poučenie o jeho procesných právach a povinnostiach ako účastníka konania, vrátane poučení podľa § 101 ods. 2, § 119 ods. 2, § 120 ods. 1, 4 O.s.p., navrhovateľ sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil s tým, že na pojednávaní sa súd oboznámil s obsahom celého spisu, vrátane spisu exekučného. Ak teda súd na pojednávaní vykonával dôkazy navrhnuté navrhovateľom a obom účastníkom poskytol možnosť zúčastniť sa pojednávania, vyjadriť sa k dôkazom, príp. navrhnúť ďalšie dôkazy na svoje tvrdenia, nedošlo týmto postupom súdu k porušeniu princípov kontradiktórnosti konania. Súd dodržal zásadu ústnosti a priamosti vykonávania dôkazov, ktorú zásadu zaručuje aj Ústava SR v čl. 48 ods. 2 ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania. V danej veci teda nedošlo k porušeniu práva účastníka vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, k porušeniu zásad ústnosti a priamosti vykonávaných dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania.

Pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní domáha zo skutkového hľadiska jedinečnosti daného deja, ktoré súd prvého stupňa odôvodnil úplne rovnakými dôvodmi, odvolací súd zdôrazňuje, že samotný návrh, ako aj podané odvolanie sú z väčšej časti zmätočné a nezakladajú sa na skutkových zisteniach, pretože podstata odvolacích dôvodov zo strany navrhovateľa spočíva v namnožených dôvodoch, ktoré sa z väčšej časti nevzťahujú na prejednávaný prípad.

V predmetnej veci súd prvého stupňa správne zdôraznil, že v exekučnom konaní v zmysle § 44 ods. 2 EP sa 15-dňová lehota od doručenia žiadosti o udelenie poverenia vzťahuje iba na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora na vykonanie exekúcie. Táto lehota v žiadnom prípade nedopadá na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Súd teda správne uviedol, že v prípade zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie. Uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia nadobudlo právoplatnosť, a ku dňu rozhodnutia súdu nebolo ani zmenené ani zrušené príslušným orgánom pre nezákonnosť v zmysle § 5, § 6 zákona č. 514/2003 Z.z.

Súd prvého stupňa v danej veci na základe výsledkov vykonaného dokazovania teda správne konštatoval, že neboli preukázané základné predpoklady pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z., t. j. nesprávny úradný postup súdu,

spočívajúci v nedodržaní lehoty na vydanie rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ako ani existencia nezákonného právoplatného rozhodnutia súdu, ktoré by bolo zrušené alebo zmenené pre nezakonnosť príslušným orgánom, a preto správne návrh ako nedôvodný zamietol.

S poukazom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p. a úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, keďže si v odvolacom konaní žiadne trovy neuplatnil a z obsahu spisu mu ani žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e o d v o l a n i e p r í p u s t n é .